

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2015, čj. CPR-18401-2/ČJ-2014-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2015, čj. 1 A 25/2015-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 10. 2014, čj. KRPA-160443-77/ČJ-2012-000022, bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. V případě žalobce byla s ohledem na situaci v zemi původu shledána překážka vycestování; třicetidenní doba stanovená k vycestování z území podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena, byla proto vázána na odpadnutí důvodů znemožňujících jeho vycestování.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2015 upřesnil formulaci výroku stanovující dobu k vycestování a to tak, že se běh doby pro vycestování bude odvíjet od právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zákona č. 500/2004 Sb. stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.

[3] Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla dle závěrů správních orgánů skutečnost, že žalobce poté, co bylo pravomocně zastaveno řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, nevycestoval na základě výjezdního příkazu platného od 16. 2. 2012 do 14. 4. 2012, a na území České republiky tak od 15. 4. 2012 do 12. 12. 2012, kdy byl zajištěn, pobýval nelegálně.

II. Řízení před městským soudem

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), ve které poukazoval na chybný postup Ministerstva vnitra při doručování rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o jeho pobytové žádosti. V důsledku tohoto nesprávného postupu Ministerstva vnitra bylo následně k tíži žalobce zahájeno řízení o správním vyhoštění, v čemž žalobce spatřoval zkrácení na svých právech.

[5] Městský soud vzhledem k obsahu žalobních námitek konstatoval, že řízení ani rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu nejsou v projednávané věci předmětem přezkumu. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012-22, doplnil, že i kdyby v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu došlo k porušení právních předpisů, nemohl by jej soud přezkoumávat, přestože napadené rozhodnutí o správním vyhoštění fakticky na toto řízení navazuje.

[6] Správní orgán prvního stupně dle městského soudu v projednávané věci zcela správně vyčkal pravomocného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 3. 2013, čj. MV-145093-4/SO/sen-2012, o odvolání žalobce v rámci pobytového řízení. Odvolací orgán vyhodnotil námitky týkající se chybného doručování jako nedůvodné a nepodložené. V případě, že žalobce s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nesouhlasil, měl možnost toto rozhodnutí napadnout samostatnou správní žalobou.

[7] S ohledem na shora uvedené městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Kasační stížnost

[8] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností.

[9] Úvodem připustil, že jeho předchozí právní zástupce nevyužil v rámci pobytového řízení všechny opravné prostředky, poukázal však na skutečnost, že byly podány opravné prostředky mimořádné.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný porušil zákon, jestliže v řízení o správním vyhoštění neřešil otázku týkající se návrhu na prodloužení pobytu. Městskému soudu v této souvislosti vytýká, že se předchozím řízením správních orgánů dostatečně nezabýval.

pokračování

Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2012, čj. 6 Ans 7/2012-35, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2011, čj. 10 A 128/2010-47.

[11] Stěžovatel dále namítal, že je v jeho případě dána překážka vyhoštění, neboť uzavřel sňatek s cizinkou, která má povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky.

[12] Důvodem pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu je dle stěžovatele rovněž nepřiměřenost a tvrdost, která postihne nejen jeho, ale i jeho manželku a celou rodinu. V této souvislosti stěžovatel upozornil na skutečnost, že následkem vyhoštění bude automaticky zařazen do Schengenského systému v části nežádoucí osoby, což pro stěžovatele představuje dehonestující opatření, které pro něj ve svém důsledku znamená nemožnost návratu do České republiky.

[13] S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Kasační stížnost je podle §§ 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení před správním orgánem. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[16] Spornou otázkou v projednávané věci je posouzení, zda byl městský soud povinen se v rámci přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění zabývat rovněž námitkami týkajícími se pravomocně uzavřeného řízení o pobytové žádosti stěžovatele.

[17] Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že stěžovatel pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo opakovaně prodloužováno, naposledy od 29. 12. 2009 do 29. 12. 2010. Stěžovatel podal dne 14. 12. 2010 žádost o prodloužení povolení k pobytu, které bylo usnesením Ministerstva vnitra ze dne 29. 7. 2011, čj. OAM-23755-6/DP-2011, z důvodu nedoložení požadovaných dokladů zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 16. 3. 2012 odvolání s tím, že se o výsledku řízení dozvěděl teprve dne 1. 3. 2012. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 1. 3. 2013, čj. MV-145093-4/SO/sen-2012, odvolání stěžovatele jako opožděné odmítla, neboť dospěla k závěru, že mu rozhodnutí o pobytové žádosti bylo řádně doručeno dne 15. 9. 2011, a lhůta pro podání odvolání tak uplynula dne 30. 9. 2011; rozhodnutí Ministerstva vnitra tak dle odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 1. 10. 2011.

[18] Nejvyšší správní soud k uvedené námitce konstatuje, že podmínkou rozhodnutí o správním vyhoštění je podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců pobyt *na území bez vízu, ač k tomu cizinec není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*.

[19] K řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu a rozhodnutí o věci je příslušný orgán odlišný od správních orgánů rozhodujících ve věci správního vyhoštění a jakékoli posuzování zákonnosti řízení o povolení k pobytu v řízení o správním vyhoštění tedy nepřichází v úvahu.

[20] Správní orgány měly v daném případě v době řízení o správním vyhoštění k dispozici pravomocné rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu a nebyly oprávněny tuto listinu jakkoli přezkoumávat či činit si úsudek o její správnosti. Správní orgán rozhodující o vyhoštění stěžovatele v prvním stupni zcela správně vyčkal rozhodnutí o odvolání stěžovatele v rámci pobytového řízení, kterým byla otázka pobytového titulu stěžovatele postavena najisto.

[21] Správný názor zaujal v žalobním řízení rovněž městský soud, který s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012-22, konstatoval, že otázka procesního postupu orgánu rozhodujícího v rámci řízení o pobytové žádosti není v řízení o správním vyhoštění předmětem přezkumu. Jak již uvedl městský soud, v citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[i] přes obsahovou návaznost obou řízení se rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu a rozhodnutí o správním vyhoštění vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání byla prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním bylo vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.“ Přestože tyto závěry byly učiněny na podkladě rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, lze je plně aplikovat i v případě rozhodnutí o prodloužení pobytu, neboť v obou případech jejich výsledek předurčuje oprávněnost dalšího pobytu cizince na území České republiky (viz např. rozsudek ze dne 16. 5. 2013, čj. 4 As 24/2013-18).

[22] Lze tedy v souladu se závěrem městského soudu konstatovat, že bylo na stěžovateli, aby námitky proti postupu správních orgánů v řízení o pobytové žádosti uplatnil v žalobě směřující přímo proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 3. 2013, které je samostatně přezkoumatelné. Na právní moc rozhodnutí o pobytové žádosti nemá vliv ani probíhající řízení o mimořádném opravném prostředku ohledně prodloužení dlouhodobého pobytu. Ze správního či soudního spisu nevyplývá, že by řízení o pobytové žádosti bylo na základě mimořádného opravného prostředku znovu otevřeno; v tomto smyslu tuto skutečnost ostatně netvrdil ani stěžovatel.

[23] Stěžovatelem namítané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2012, čj. 6 Ans 7/2012-35, posuzovalo otázku vztahu dvou paralelně probíhajících řízení a nikoli situaci, kdy jedno z řízení je již pravomocně ukončeno. Rozsudek městského soudu, na který stěžovatel odkázal v kasační stížnosti, byl vydán na podkladě odlišného skutkového i právního stavu, neboť podstatou námitek byla délka řízení před správními orgány, která dle městského soudu mohla zapříčinit nelegální pobyt cizince na území České republiky.

[24] Stěžejní námitku směřující proti názoru městského soudu o rozsahu přezkumu řízení o správním vyhoštění tak Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

[25] Námitky stěžovatele poukazující na překážku vyhoštění spočívající v uzavření sňatku a nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění a s tím související záznam do Schengenského informačního systému nebyly uplatněny v řízení před městským soudem, ač uplatněny být mohly; námitky jsou proto dle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

pokračování

[27] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu